

LÉGY PÉLDA!

1Timóteus 4,11-12

Bevezetés

Nagy tévedés lenne azt gondolnunk, hogy ez a levél csupán a harmincas évei közepén járó Timóteusnak szól. Az is tévedés lenne, ha azt állítanánk, hogy a mindenkori fiatal keresztény vezetőknek: lelkipásztoroknak és gyülekezeti elöljáróknak tartogat üzeneteket. Mert kicsoda az közülünk, aki Krisztus követő emberként, az élete egy-egy területén nem elöljáró, akire emberek bízattak, hogy feléjük szolgáljon életével és szavaival?

Hiszen vannak közöttünk pedagógusok, igazgató, lelkész, presbiter. De még tisztség nélküli gyülekezeti tagként is elöljárók vagyunk a családjainkban: apaként és anyaként, nagyszülőként, rokonként, de még szomszédként is! Mindannyiunk feladata az, hogy Jézus Krisztus evangéliumát képviseljük a környezetünkben. S nem mindegy az, hogy hogyan tesszük ezt! Nem mindegy az, hogy mi „rajzolódik ki” a szavaink és az életünk által az emberek előtt arról: milyen is egy Krisztus követő ember!

Ahogy tehát a Timóteushoz írt levelek, így ez a mai bibliai rész is mindannyiunknak szól! Így hallgassuk tehát Pál apostol szavait, mintha csak mi lennénk az a Timóteus, akinek címezte ezt a levelét!

4,11 „Parancsold meg, és tanítsd ezeket a dolgokat!”

Pál apostol azzal a megbízással hagyta Efezusban az ifjú Timóteust, hogy őt képviselje a gyülekezetben. Nem volt ez egyszerű feladat! A levél eddigi részéből is kiderült, hogy a keresztény közösségben tévtanítók hamis tanításai szedték áldozatukat, és a város pogány vallásossága sem tette egyszerűvé az evangélium képviseletét. Az apostol azt várja Timóteustól, hogy az ő apostoli tekintélyével a háttérben, határozottan hirdesse, tanítsa, sőt parancsolja az efezusi keresztényeknek a Krisztus evangéliumához, az apostoli tanításhoz való ragaszkodást, és az annak megfelelő gondolkodást és életvitelt.

De egy olyan korban, amelyben az emberek gondolkodás nélkül utasítanak el minden tekintélyt, minden szabályt és utasítást, legyenek azok bármilyen észszerűek is, vajon van-e létjogosultsága ezekről beszélni?

Egy keresztény gyülekezetben úgy vetődik fel ez a kérdés, hogy **hogyan is hallgatjuk mi az igehirdetéseket?** Kit hallgatunk egy-egy igehirdetés alatt? Ki az, aki szól hozzánk? Az igehirdető vagy Isten? S amikor megszólít bennünket egy-egy igehirdetés, akkor mit kezdünk a hallotakkal? Mit teszünk megbántódunk vagy megtérünk inkább?

Pál nem kéri, hanem azt parancsolja Timóteusnak, hogy úgy tanítsa Krisztus igazságát az efezusi keresztényeknek, mint Istentől eredő utasítást, amely nem enged olyan opciót, hogy ellene mondjanak. Az apostol azt tanítja Timóteusnak, hogy azzal tekintéllyel szóljon és cselekedjen a gyülekezetben, hogy általa a mindenható Úristen maga szólal meg és ad utasításokat. Timóteus személyes felelőssége az, hogy Isten igazságát szólja a rábízottaknak. Az általa vezetetteknek pedig az a kötelessége, hogy úgy fogadják tanítását és utasításait, mint Isten személyes szavát őhozzájuk.

1Timóteus 4,11-16

Isten egyházában, bárhogyan is vélekedjen a világ a tekintélyről, semmi sem változott! Isten, mint legfőbb Úr és legfőbb tekintély ma is az ige hirdetése által akar szólni hozzánk. De az ige hirdetőjének önmagában nincsen tekintélye. Személyének és szavainak tekintélyt, erőt és hatalmat az ige ad, amelyet hirdet. Nem kérdés tehát az, hogy ki akar szólni az ige-hirdető által, és amikor egy-egy ige-hirdetést hallgatunk, akkor kinek a szavát halljuk általa.

Az ige-hirdetés, amely Isten igazságát bontja ki előttünk, nem javaslatokat, nem jótanácsokat ad az életre. Isten az ige-hirdetés által nem könyörög nekünk, hogy végre térjünk jobb belátásra. Mai „fül” számára megbotránkoztató, de az ige-hirdetésben Isten, mint szuverén Úr szólal meg, és amit üzen azt szuverén Úrként parancsolja. Ezért az ige-hirdetés nem a lelkipásztor magán projektje. Amikor valami megérint egy-egy ige-hirdetésben, az nem az ige-hirdető ügyeskedése, célozgatása, üzengetése, hanem Isten személyes szava hozzánk. Hozzánk, akiket tökéletesen ismer, és ezért igéje és Szentlelke által leleplez, világosságára hoz bennünk valamit, amiben változnunk kellene, amiből meg kellene térnünk.

Nagyon is szükségünk van erre a szeretetteljes, de őszinte szóra, amivel Isten megszólít bennünket, mert nap mint nap hallgatjuk a körülöttünk élők hazugságait, akik a szemünkbe hízelegnek, vagy szavaikkal dörgölődnek hozzánk. Miközben a hátunk mögött minden rosszat elmondanak rólunk. Máskor meg felmentést adnak, megnyugtattak abban, amiben nem kellene. Isten sohasem tesz ilyeneket! Ő mindig jobbító és bennünket gazdagító szándékkal szól hozzánk. Ezért bátorít, vigasztal, vagy fedd! Ezért korbácsolja fel a lelkiismeretünket! Ezért szembesít a bűneinkkel és a mulasztásainkkal, hogy bűnbánatot tartva újra zavartalan legyen a kapcsolatunk vele és egymással.

Ha tehát Isten megfedd bennünket, akkor ez a szándéka. Ilyenkor nem az a helyes hozzáállás, hogy sértődötten hátat fordítunk a gyülekezetnek, sem nem az, hogy megharagszunk az ige-hirdetőre, mert „kiprédikált” bennünket. Egyébként is, honnan tudná az ige-hirdető azt, amit mindenki elől rejtegetünk? Az ige-hirdetésben Istennel találkozunk, a lelkész csak eszköz. Csak tolmács ő, akin keresztül Isten azért szól hozzánk, hogy helyes útra tereljen, vagy visszarántson a józanság talajára! Az ige-hirdetőre megsértődni, rá megharagudni olyan, mint falhoz vágni a televíziót azért, mert rossz időjárást jósolnak hétvégére, amikor mi fürödni akarunk a Balatonban.

4,12a „Igaz, hogy még fiatal vagy, de emiatt senki se becsüljön le téged! Éppen ellenkezőleg, te legyél a példa a testvéreknek! Mutasd meg nekik, hogyan éljenek.”

Timóteus a 30-as évei közepén járó fiatalember bizonyosan találkozott azzal, hogy a nála idősebb gyülekezeti tagok pusztán fiatalsága miatt nem becsülték sokra.

Az emberek mindig és minden korban sokféle okot találtak arra, hogy valakinek a szavaira ne adjanak sokat. Különösen akkor éreznek erre késztetést, ha az a másik valami olyat mond, vagy olyat képvisel, amit nem értenek, vagy zavarba hozza őket. Isten igazsága pedig elég zavarba ejtő tud lenni. Különösen akkor, ha leleplez bennünk valamit! Keresztény emberként mindannyian sokat tudnánk mesélni erről! Magam is nap mint nap szembesülök ezzel hitoktatóként.

Mit tegyünk, ha azzal találkozunk, hogy a hitünk miatt becsülnek le bennünket? Elkeseredjünk? Feladjuk? Örökre befogjuk a szánkat? Ne járjunk tovább gyülekezetbe? Az a megoldás, hogy elkezdünk mi engedményeket tenni? Ha olcsó kompromisszumokat kötünk? Ha

1Timóteus 4,11-16

beáldozzunk valamit keresztény életvitelünkéből? Szomorúan mondom, hogy sokszor azt tapasztalom, hogy keresztény emberként sokszor ezeket, a könnyebbik út kínálta lehetőségeket választjuk, mert jobban félünk az emberektől.

Isten igéje valami egészen más utat kínál a számunkra: **LÉGY PÉLDA!** A puritán Thomas Brooks azt mondta: „**A példa a legerősebb igehirdetés.**” A keresztény ember a példája által prédikál, úgy, hogy modellé lesz, aki követésre ösztönöz.

Egy keresztény férfi tagja lett egy buddhista közösségnek. Beköltözött közéjük, sok szokásukat felvette, ott élt közöttük. Soha nem beszélt nekik Krisztusba vetett hitéről, de mindenben jó példával járt előttük. Néhány év elteltével megkérdezték tőle a többiek, hogy mitől olyan más, mint ők. Miért több benne a szeretet, miért nincsenek benne indulatok, miért jár elől a legalantasabb feladatok elvégzésében? Mitől olyan más? S amikor ez a férfi elkezdett beszélni a hitéről, akkor az egész buddhista közösség keresztény lett. Szavak nélküli példává lett az egész közösség előtt!

Ha az élet megkínál a könnyebb utak lehetőségével, egy kis engedményért, valami vélt boldogságért cserébe, te mutasd meg, hogy van, ami mindennél fontosabb! Légy példa! Mutasd meg nekik hogyan éljenek! Nem felejtve azt, hogy senki sem nyert azzal semmit, ha az Istennel való kapcsolata rovására cselekedett valamit! És nem feledve azt sem, hogy a példa a legerősebb igehirdetés!

4,12b „Légy példa a számukra abban, amit mondasz, és ahogyan élsz, meg a benned élő isteni szeretettel, hiteddel és az életed tisztaságával!”

Pál apostol azt parancsolja Timóteusnak, hogy keresztény emberként, ne környezete hangjára figyeljen, hanem inkább éljen példaként az efezusiak között. De azt, hogy hogyan tegye mindezt Timóteus, azt nem bízza az ifjú fantáziájára! Világosság teszi, hogy melyek azok a dolgok, amelyekben példává lennie. **Azt írja, hogy legyen a beszédével, az életével, a szeretetével, a hitével és az élete tisztaságával példa Efezusban.**

Nem véletlen, hogy pont ezeket sorolja fel Pál! És napjainkban is éppen oly fontos ezekben példát mutatnunk. Csak két szót emelek ki a felsorolásból: a beszédet és a tisztaságot. Mert ez a kettő mai is nagy kísértése a keresztényeknek!

(1) A beszéd. Nemde a beszédben vétkezünk a legtöbbet! Ez a kor mindent kidumál, megmagyaráz. Üresek, tartalmatlanok, súlytalanok és hiteltelenek lettek a szavak. Szomorú, hogy a beszéd, mint Isten különleges ajándékainak egyike hová silányult a szánkban. A szavakat azért kaptuk, hogy gazdagítsunk és építsünk általunk, mi meg bemocsokoltuk őket, pusztítunk és gyilkolunk velük. És még büszkék is vagyunk erre, pedig szégyellnünk kellene!

(2) Tisztaság. Pál itt a szexuális tisztaságról beszél. Korunk sokban hasonlít Timóteus korára, ha az érzékiségről és szabados szexualitásról van szó. A világ egyik, ha nem a legnagyobb üzelete a pornó, amely az internet segítségével könnyen és titokban elérhető. Hány ember boldogsága, netán élete futott zátonyra csupán azért, mert úgy gondolta, nem kell a tisztaságot olyan komolyan venni!

„**Légy példa!**” – mondja nekünk is Isten. Azt parancsolva, hogy töltsük be az 1Korinthus 10,31 elvét: „... **mindent Isten dicsőségére tegyetek!**”. ÁMEN!